

Gol, Templul amintirii mă scufundă

Gabriel Cristea

Privesc tablouri de Sabin Bălașa,
din mutele muzee de argint;
Robuștii cai se-amestecă în guașa
purtându-și amazoane-n labirint.

Îmi pare că se-neac-albastu-n pânze
sub Dansul sferelor - femei de zori
ce-și diluează voluptatea-n buze
și-n șerpuite nuduri cu palori.

Tăcerea lor mă zbuciumă organic
și parcă timpu-mi lunecă pe țărm
- o pensulă pictând abis oceanic
în moartele cochilii ce nu dorm.

Deșertice și albăstirii renașteri,
Atlante împietrindu-și ruga-n vânt
- statui de smalturi albe și nezbateri -
îmi zdrențuiesc simezele prin gând.

Gol, Templul amintirii mă scufundă
și rătăcesc printre oglinzi - mister!
Femei de foc - o flacăra fecundă -
din sanctuarul selenar mă cer.